

DESEMBRE-GENER

LUBRIC

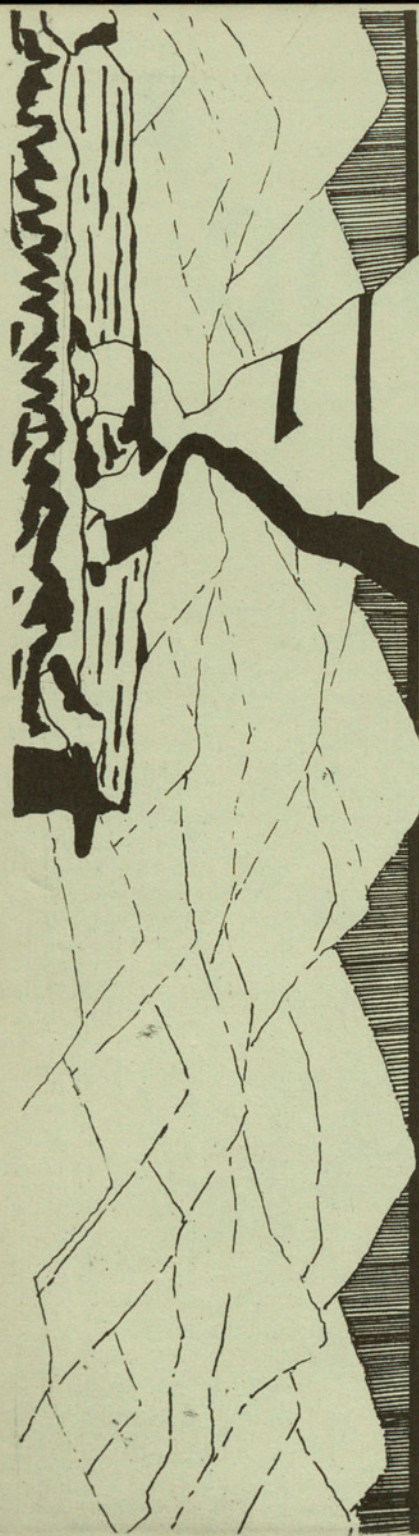
Nº **3**

CRONIC

FANZINE DE COMIC I ROCK

THAS.

TAR

SUMARI

- P.1. PORTADA
- P. 2. SUMARI
- P. 3. INTRO
- P.5. LA MONGETA ASSASSINA
- P.7. ILUSTRACIO
- P.8. HISTORIES DE MUSICA
I COLECTIVITAT
- P.11. COMIC METAMORFOSI
- P.14. VISIO PLASTICA
(Continuació)
- P.16. POEMES DIDO:
-"Signos."
-"Incluso tus noctambulas patadas."
- P. 18. CRONICA: TELEPHONE
(Cont. P.23)
- P.19. EL JUDICI FINAL.
- P.20/21. POSTER
- P.22. CRONICA: GENESIS
- P.23. TELEPHONE (Cont.)
- P. 25. COMICS AL PAREDO
- P. 27. EL DIA QUE ESCLETAREM
(2ª PART)
- P.30. FLASH: ECHO AND THE
BUNNYMEN.
- P.31. FLASH. THE CHAMELEONS
- P.32. RELAT: UN "PIT" I UN
"CUL"
- P.34. FLASH: RADICAL JOYCE
- P.35. EVANGELI ENDINS...
- P.36. COMIC: SOMNIS D'OR.
- P.38. MONAGUILLOSH.
- P.39. QUATRE RATLLES.
- P.40. CONTRAPORTADA.

INTRO

AQUESTES RATILLES RESPONEN A UNA REFLEXIO SORGIDA D'UNES XERRADES QUE SUCCEIREN EN EL MES DE DECEMBRE, A BARCELONA. LA LIMITACIO QUE SUPOSA FER EL FANZINE EN CATALA, UN FANZINE QUE NO VA DIRIGIT A LA CULTURA OFICIAL, SEMPRE TAN ALLUNYADA DE LA GENT JOVE I EN CONCRET DEL QUE EL NOSTRE FANZINE PARLA, EREN MOTIU DE LES NOSTRES DISCUSSIONS. SE'NS PLANTEJAVA LA POSSIBILITAT DE FER EL LUBRIC CRONIC EN CASTELLA.

AIXO I EL TROBAR EN UNA REVISTA BANYOLINA UNA CRITICA MOLT DURA, CARREGADA D'IGNORANCIA, SOBRE ELS GRUPS DE ROCK BANYOLINS, DANDIES, LOKUS, STORNUTS ETC..., PEL SIMPLE FET DE CANTAR EN CASTELLA, MOTIVAREN AQUESTA INTRO, QUE PER CERT LA PODREU LLEGIR TAL I COM VA SORTIR DESPRES D'UN MOMENT D'ENFEBRIMENT DIALECTIC.

"El castellà únic idioma oficial" podria dir qualsevol nacionalista castellà o espanyol inspirat en un regim fascista.

"El català únic idioma oficial" diu qualsevol nacionalista català inspirat en no sé molt bé quin regim...

La realitat es que ara mateix vivim a Catalunya tant catalans com no catalans. Uns catalans que es senten identificats amb la seva cultura, i uns castellans, anglesos o

francesos, que no es senten identificats amb la cultura catalana. També podríem afegir-hi "algun" català que tampoc es sent identificat amb la cultura catalana, sobretot entre la gent jove. Una situació que només cal sortir del "poble" per adonar-se'n. I aquesta realitat ens fa donar compte que curiosament els catalans entenen perfectament el que un castellà, anglès o francès ens diu, ja que aquests, normalment parlen castellà, llavors es dona la curiositat de que nosaltres també el parlem, i potser fins i tot, millor que el català. El fet, real com si mateix, és que no tenim cap dret a dir a un català que no parli castellà, quan es troba davant d'un altre interlocutor. I no en tenim cap dret per la simple raó que no podem limitar la cultura d'un individu. Com tampoc podem descuidar la més elemental educació.

Jo mateix com a català reivindico volguer saber castellà, ja que la cultura castellana és la més propera a la que visc, i mai ningú podrà fer-me renunciar a expressar-me en castellà sempre i quan vulgui. Si no, on és la llibertat d'expressió tant en boca aquests darrers temps? Es que el temps del fascisme encara no ha acabat o és que la ignorància nacionalista no ens deixa veure més enllà del nas.

D'aquesta manera ens sembla estúpid que es critiqui a uns grups de rock perquè no

canten en català. Els motius d'aquesta estupidesa, deixant de banda la pobresa musical del signant, podrien ésser els següents:

- Limita els drets d'uns individus, trenca el dret a la llibertat d'expressió.
- Realment, cantar en català és d'alguna forma suïcidar-se musicalment. No existeix una habitació en català al rock. Solament tenim els "folklorismes" del senyor Pau Riba. El pas no s'ha fet, la cultura o "cultureta" catalana sempre ha sigut i serà si la cosa no canvia, tradicional, monòtona, trista i poc divertida. En aquest sentit el mateix podríem dir de la cultura castellana. Malgrat tot, aquí s'han començat a posar uns pilans d'ajuda al rock, seguits també per catalunya encara que sempre conserven un rebufo de tradicionalitat que els enpastifa, uns pilans sempre, però, fora de l'oficialitat cultural del país. Cosa que en altres llocs no passa, Anglaterra per exemple.

Llavors és completament normal que la gent s'apunti a aquesta ajuda, una ajuda que ens engloba a tots per igual.

- Quan parlem de música és el mateix que es canti en català, en castellà, en francès o amb xino. Això que quedi molt clar.

Pel qui no ho sàpiga la música no s'escolta pel que diu - la nova cançó sí - sino pel que transmet sensacionalment, i en aquest punt la veu es converteix en un so més.

Es una cosa tan simple que els musics mal anomenats "classics" ja sabien per allà el segle XVIII.

El que realment voldrien inspirar aquestes ratlles, és que, el LUBRIC CRONIC, com a exponent del comic i de la música rock, no s'identifica amb la cultura oficial, sempre tant allunyada d'ambdós moviments. Llavors el fet de que nosaltres fem aquest fanzine en català no respon a uns interessos nacionalistes. Simplement, la cosa ens va sortir així, sense cap tipus de plantejament anterior, i no hi ha més volta de fulla.

Som conscients de la limitació que això suposa, però també som conscients de les nostres propies limitacions.

Però això sí, el dia que cansats i avorrits d'ésser llegits sempre pels mateixos, volgüem comunicar-nos amb més gent, una gent que per la nostra realitat propera i cultural, és la de parla castellana, no tindrem cap tipus de prejudici en fer-lo en castellà. Simplement sorgirà com a principal objectiu la comunicació entre tots.

Nosaltres manifestem una necessitat, una necessitat del rock sobretot. Aquest moviment és fundamentalment anarquic, cal una comunicació universal, no fan falta fronteres ni divisions, d'alguna manera es voldria englobar tot el món amb les creacions musicals.

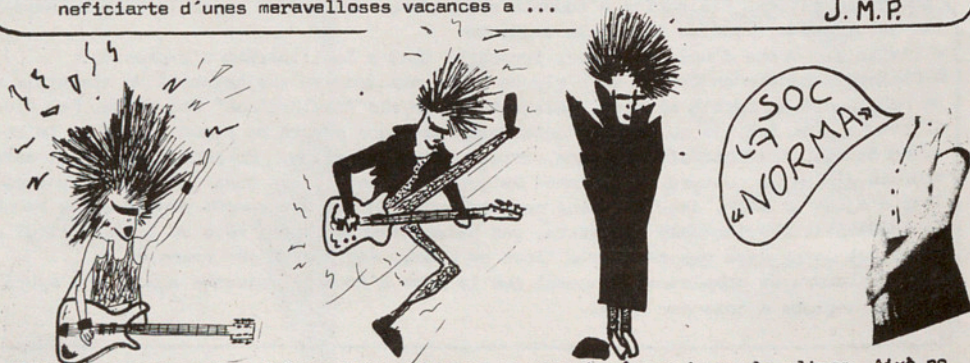
Malgrat tot continuarem la nostra tasca en català. Tot sigui per aquest afany d'elitisme que de cops tant reconforta i d'altres ens omple de frustracions. Malgrat això, no rebutjarem mai un treball en castellà, bona prova en tindreu en aquest número. Mai ens dedicarem a fer de traductors d'una llengua que tots entenem perfectament.

Hi ha unes paraules castellanes que resumirien molt bé tot el que aquí s'ha dit i que anirien dirigides cap a tots aquells que tinguin ànsies de poder i de totalitarisme:

DIVIDE Y VENCERAS.

Bé, suposem que ja us en heu adonat del canvi en aquest número tres del Lubric Cronic. La cosa funciona amb impremta i queda força més bé. Això també suposa una puja del preu que en aquest moment encara no sabem si serà aquest mes o un altre, malgrat això no seran més de 10 peles, xifra ridícula per les vostres a dinerades butxaques... Si ja sé, ja sé... són moltes peles... Però segurament valdrant la pena, sino aquí esperem les teves cartes. No creguis que amb aquest fanzine ens hi fem millonaris, si així ho creus, vina amb nosaltres i podras beneficiarte d'unes meravelloses vacances a ...

J. M. P.

NOTA: Perdoneu per les faltes ortogràfiques en aquest número i en els altres. Això no passaria si al gust de cadascú

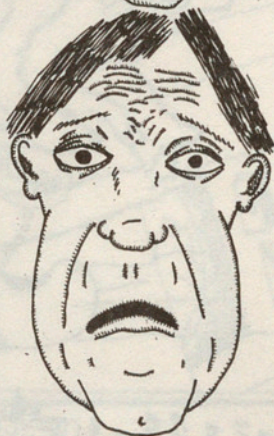
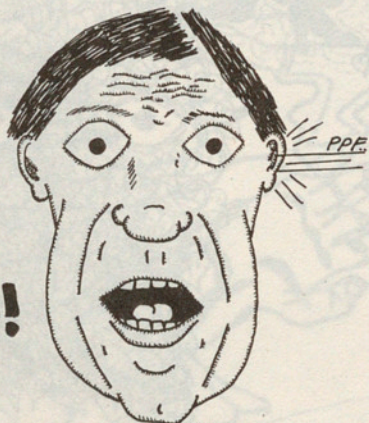
Lamônica

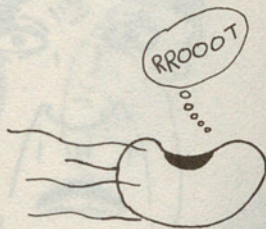
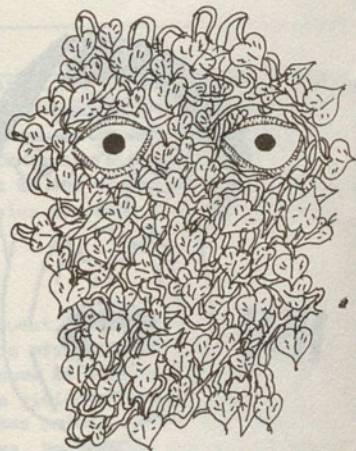
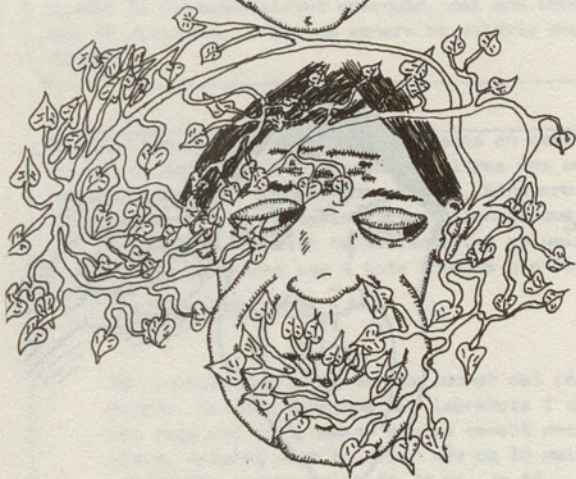
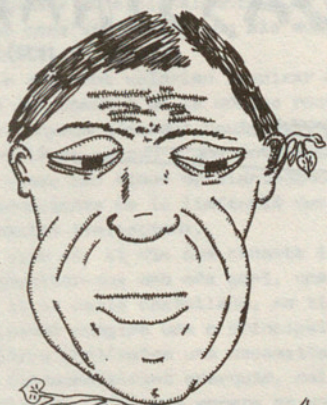
ASSASSINA

(ATACA DE NOU)

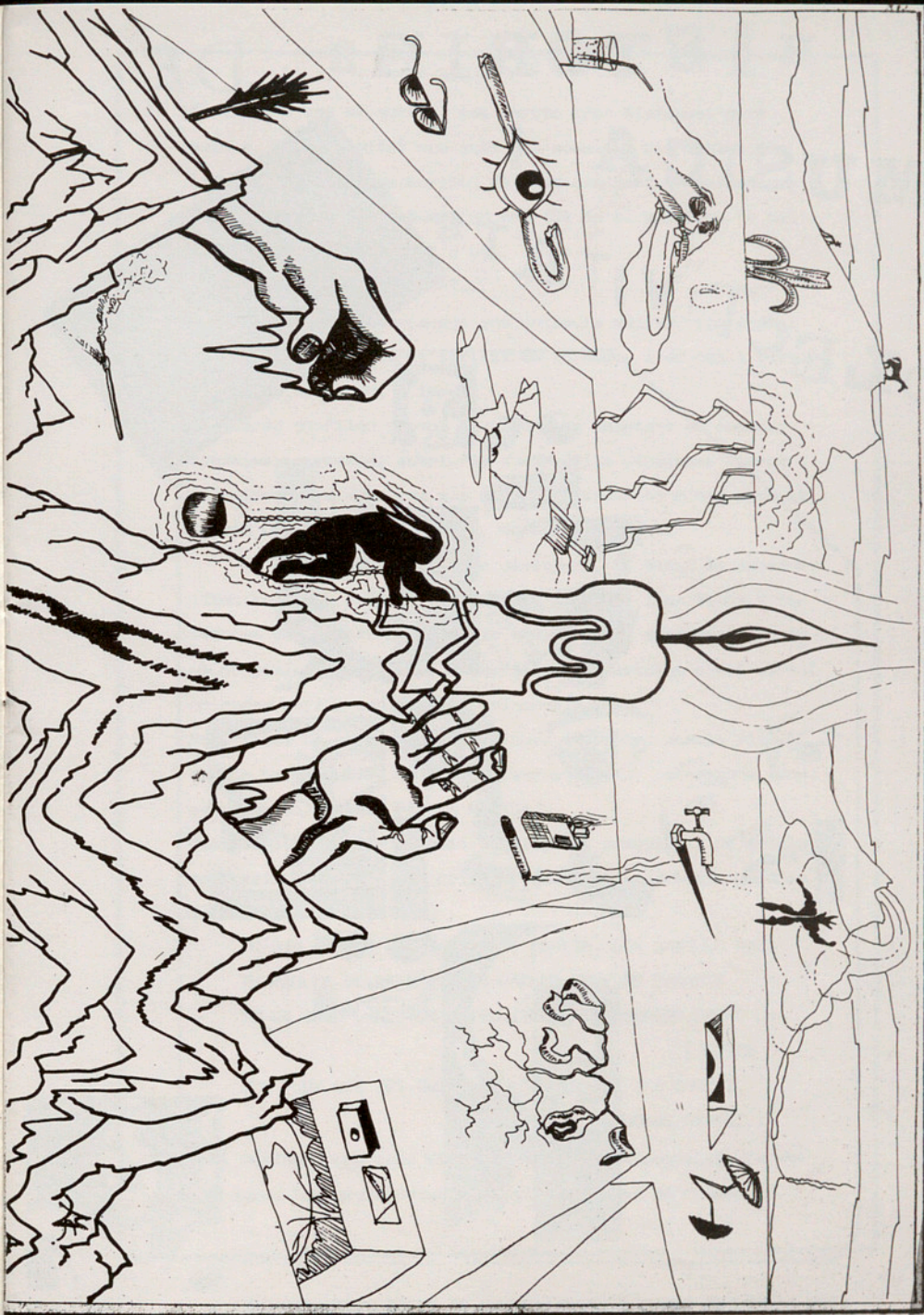

PPFFFF...

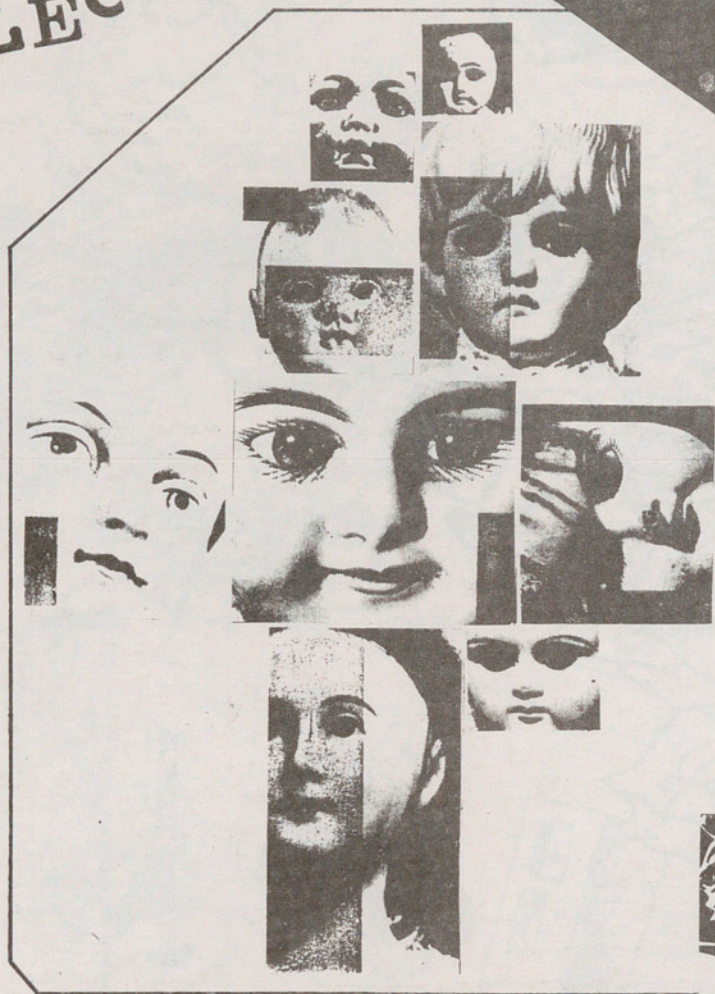

END
HIKE-83-84
W

"DORMIR-SE
 LA
 MORT
 JUNTOS
 EN
 SOMBRAVA
 LA
 LUNARILLO
 DISEÑE
 D'UN
 GAN
 ANIR
 ERA
 CON
 TRENJAR
 UNA
 FLOR
 AGUAS
 DE
 MARCIE-SE,
 CON
 TARTAR-SE
 AN
 A L
 SILENCIO
 DESMOS
 D'HAVER
 ESCALTA
 UNA
 MÚSICA
 SUBILIN"
 - ALBERTO
 INZAVIA

HISTORIES DE MUSICA I COLECTIVITATS

PER LA MILLOR COMPREENSSIO I LECTURA DE DITES HISTORIES CAL
SENS CAL TIPUS DE DUBTES, LLEGIR-LES AL MATEIX TEMPS QUE ESCOLTES
A JOY DIVISION, A THE CURE O QUALSEVOL ALTRA TIPUS DE MUSICA QUE
ACONSEGUEIXI TRANSPORTAR-TE A UNA ALTRA REALITAT.

El lloc no era el mateix, les parets eren blanques, però buides. La deformitat era aquí mes acusada. Els mobles, els llibres i els discos, sortien del nou anonimat i omplien espais que els necessitaven. Un cop tot en el seu lloc la calma retornà al primer cop d'ull.

QUELCOM HAVIA CANVIAT...

Sortiem de la monotonia que ens va veure néixer, com aquell que agafa un tren sense bitllet de tornada, i de cop i volta te por de no ser-hi a temps.

Les cares desfilen davant meu. Son les mateixes de sempre, crevates, carteres, somriures d'hipòcrita dibuixats davant del mirall. Tu saps com els ambients acadèmics m'han produït sempre una sensació de vòmit. No puc evitar-ho.

LA METAMORFOSI, companya desitjada. El canvi de personalitat es troba present en tots els membres, i en totes i cadascuna de les parts racionals del meu cos; segurament no serà possible. Divuit anys encadenats a la mateixa presó carnal no poden sofrir cap mutació vulnerable.

Necessitat de sensacions acústiques, fresses, somnis rítmics vomits de paraules, melodies distorsionades, sensacions sanguinolentes. PASSIO PER LA MUSICA.

Necessitat d'omplir un buit de silencis prematurs, de snobisme massiu, de ments poc privilegiades, de ignorància quadrada.

TU DIS QUE TU AIMERAIS TANT PARTIR LOIN DANS LA NUIT

TU PARLES DE REPENTIR TU PARLES MEME DE PARADIS

TU ES SEUL DANS TON SATELLITE ET TON ESPOIR PREND LA

(FUITE

Y'A PLUS QUE TOI QUI VOIT L'ORAGE QUI T'A CHOISI

(COMME OTAGE...

Camí rutinari que cada dia esperes a que et segueixi. Tu ets qui marca les meves petxades sense cap tipus de compassió.

Dies grisos i obscurs. A DARRERA HEM REL·LUEIX LA CLAROR.

El moviment dit CULT serveix millor per expressar l'angoixa sorgida en aquests dies.

JOY DIVISION era l'exponent clar d'aquesta realitat que solament veiem uns quants no privilegiats.

Segurament però, mai aconseguiré tenir la suficient repugnància com per esquarterar aquest vidre que hem deixa veure l'OBSCURITAT.

ELLS sí trencaren amb tot. Per això et puc dir que els odia ré sempre.

Et podria parlar de les cares noves que belluguen, papallugueixen al meu voltant, entre totes, dues brillent per la seva pròpia llum. El reste és massa carnívora destinada al consum de títols acadèmics.

La meua adaptació serà perfecta, distant i indiferent. Potser escriuré un mot en una taula, THE CURE, no hi haurà comunicació, els noms així sols no diuen gaire res.

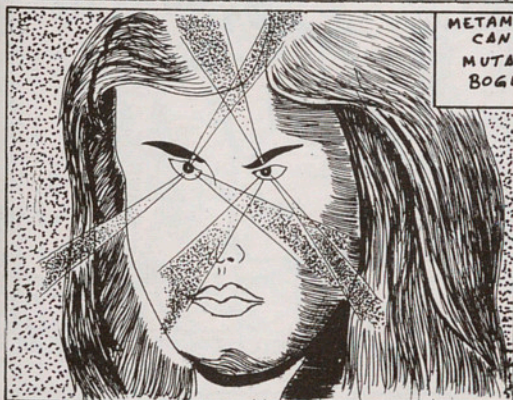
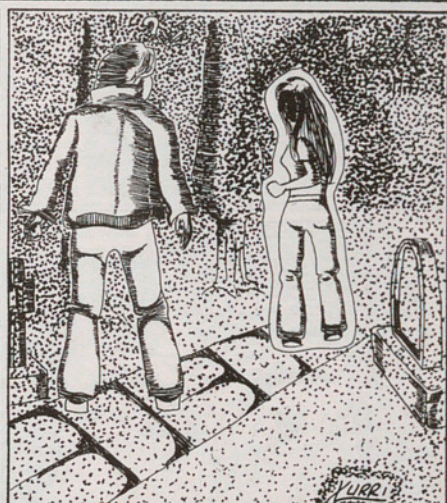
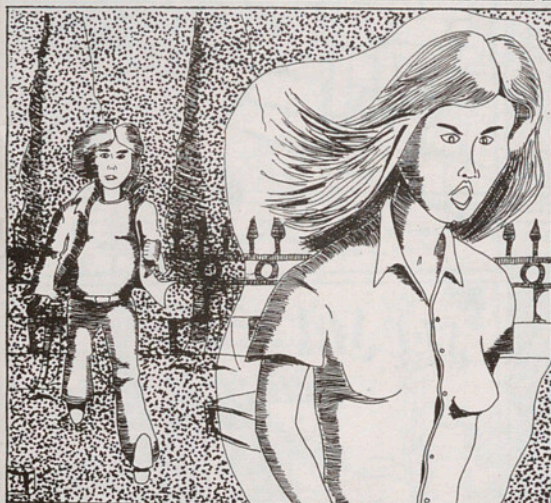
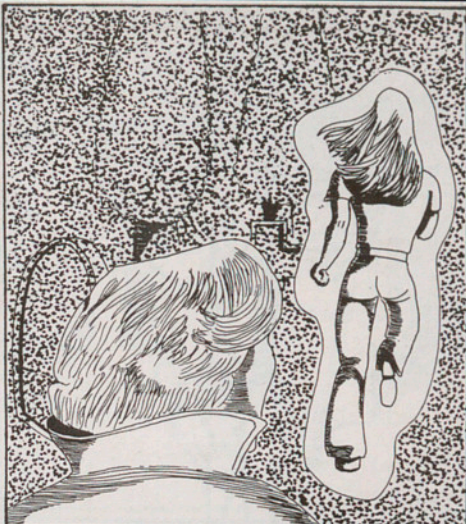
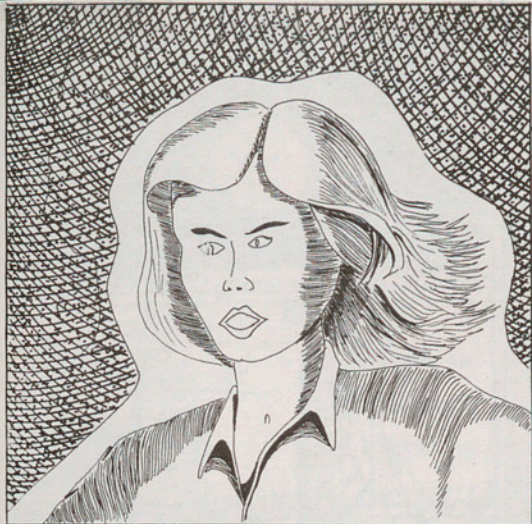
I A TU QUE T'AGRADA?

- A MI? MUSICA MOLT ESTRANYA I BE NO ES TAN ESTRANYA, ES NOVE, ES JOVE, ES AVANTGUARDISTA.

PERO AIXO QUE VOL DIR, A TU EL QUE T'AGRADA ES EL ROCK?

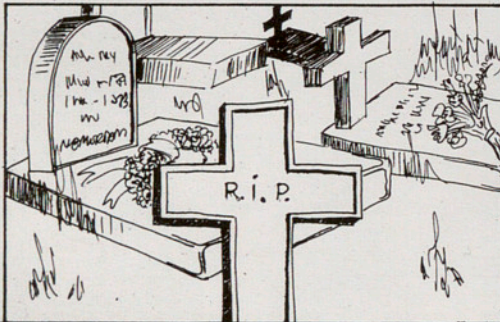
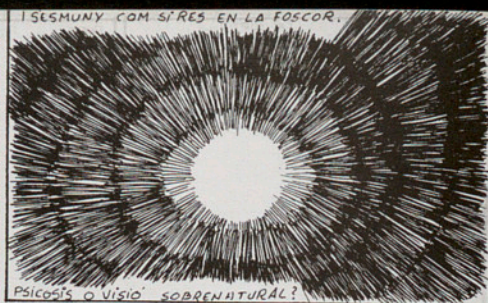
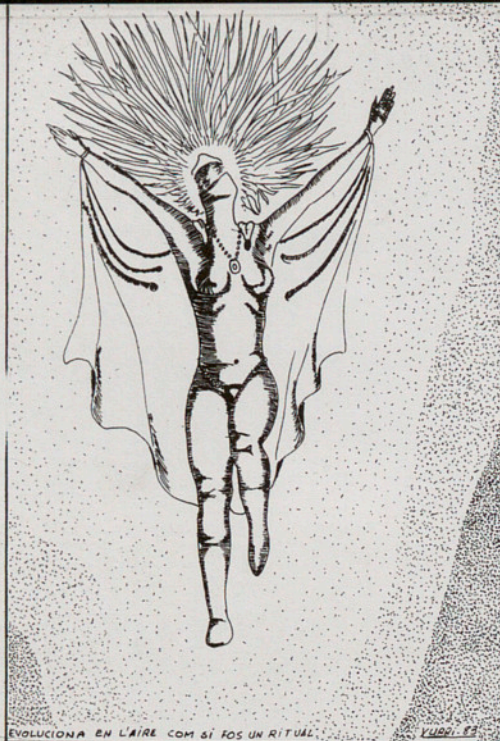
- ... BE, SI... PODRIEM DIR-NE ROCK...

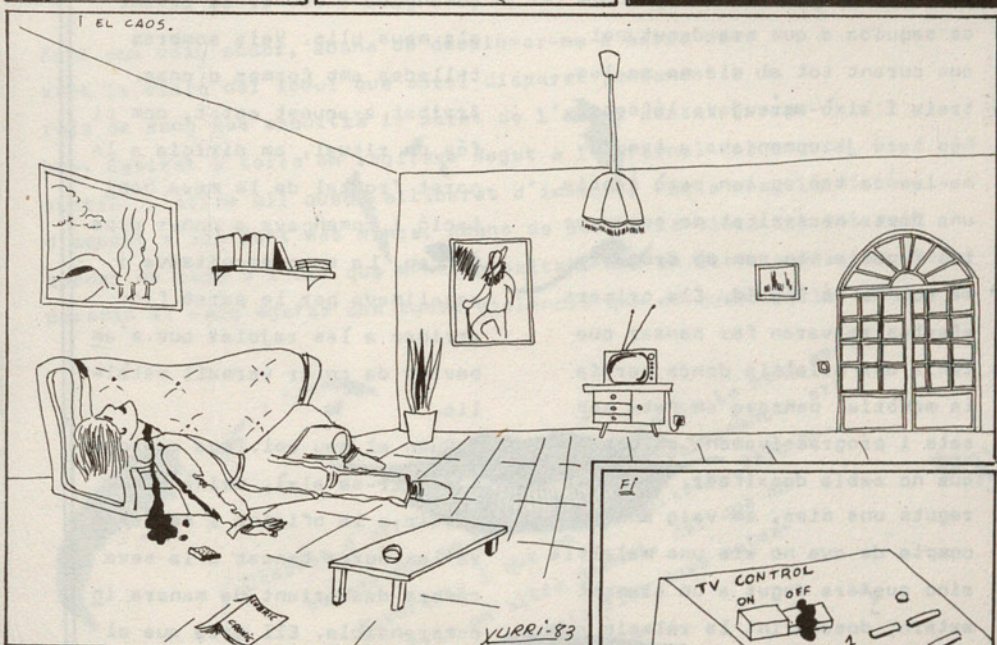
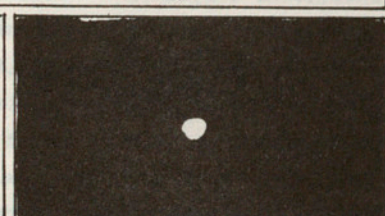
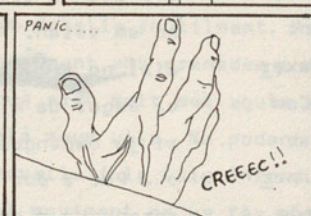
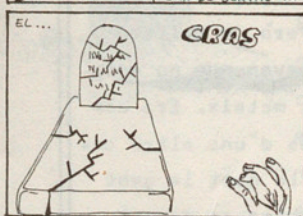
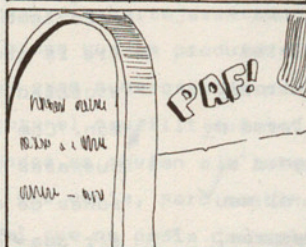
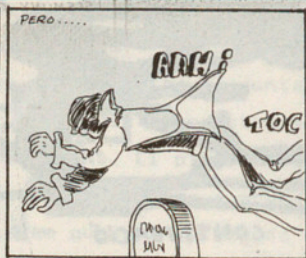

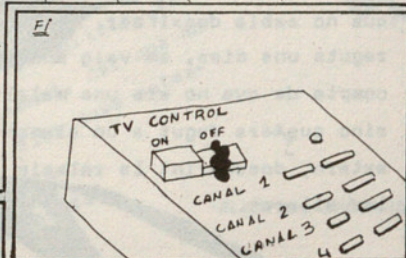
METAMORFOSIS?
CANVI?
MUTACIÓ?
BOGERIA?

GUÍO: EQUIP DEL LUBRIC CRONIC
 ADAPTACIÓ: XURRI
 DIBUIX: XURRI

CONTINUACIÓ

Aquest trauma que estic passant em pot portar a límits insospitats. Primer m'aterroritzava l'idea de portar ulleres però em vaig haver de resignar si volia continuar exercint el meu treball, la meua vida. Després, poc a poc, em vaig anar donant compte d'una cosa que exercien sobre la meua persona. Com que quan vaig començar a notar els efectes, ja feia dies que portava les ulleres, no vaig deduir de seguida a que era degut, pel que durant tot el dia no me-les-treia i això agrieuava l'efecte. Més tard ja començava a treure-me-les de tan en tan però sentia una forta necessitat de posar-me-les i patia tan com un drogat que no té l'àcid. Els primers efectes em varen fer pensar que tenia una malaltia doncs perdia la memòria, pensava en fets passats i progressivament en coses que no sabia desxifrar. Després, reguts uns dies, em vaig donar compte de que no era una malaltia sino que era degut a un element extern, descobrint la relació amb les ulleres.

Em semblava que no estava entre la gent, era com un ésser espectador. Viví en un altre món. Com si jo fós unes ulleres suspeses a l'aire. Veia les persones de manera que em feia pensar que jo les ignorava perque no em veien. Però jo callava i així no sabia que no estava segur de mi mateix. Era com si jo depengués d'una altra cosa. Poc a poc la gent la gent començava a desfer-se davant els meus ulls. Veia ombres tallades amb formes d'ones. Arribat a aquest estat, com si fós un ritual, em dirigia a la paret frontal de la meua habitació i començava a donar cops de cap. La sang esquitxava i regalimava per la paret fins arribar a les rajoles que s'embevien de color vermell metàl·lic.

Quan el meu col·lega començà a pensar-se així, deixà d'anar a la oficina i es passava les hores tencat a la seva cambra desvariant de manera incomprensible. Ell deia que el deixessin que havia parlat amb un especialista d'aquests casos.

Més tard esclariem que no era veritat.

La situació s'agreuja cada cop més ràpidament i les formes descompostes s'ajuntaven creant-ne de noves que mostraven aspectes monstruosos. Em tenien aterroritzat en tot moment. El pitjor era que al mirar una persona, que jo veia traduïda a aquestes estranyes imatges, la imatge em quedava retinguda a la vista durant molt temps pel que se'm barrejaven amb les noves imatges i em quedaven formes que em produïen marejos i vòmits. Si les imatges eren nombroses em produïen ceguera i m'havia de recloure el meu ullit sufragant espasmes horribles. Imatges horribles es movien a l'interior dels meus ulls. Els tan cava, els obria, però continuava veient. Era com un mal son del que no podia despertar. M'esforçava inútilment. Em debatia inútilment. Arribava a extrems de ferir-me greument amb cremades a tot el cos. No sentia dolor perquè eren molt més aguts els torments que em produïen els meus ulls. No podent resistir més, vaig agafar una navalla i la vaig introduir poc a poc dins un ull, però el moviment es va fer més ràpid i la vaig clavar tant

fort com vaig poder, abans de desplomar-me a terra davant la visió del lòbul que sortí disparat juntament a un raig de sang que esquitxà la paret de l'altre costat de cambra. Estirat a terra em regirava degut a l'inferral dolor que sentia. L'altre ull quedava alliberat d'imatges. Poc a poc, la visió d'aquest s'anà fent més mença. Abans de perdre la vista del tot vaig quedar de cara a l'ull que m'havia saltat. Amb un últim esforç de desesperació el vaig agafar amb tanta violència que em quedà esclafat dins la mà.

Després d'això només recordo la pau de la meua estimada que em digué que la convalescència era favorable i que em restabliria. Vaig sufrir un altre desmai, del que no reaccionaria fins dues setmanes més tard.
(continuarà)

-ELECTRIC EXECUTIONER-
466

«SIGNOS»

Mar
mi libertad
la soledad que reverbera en mis oídos.

Sol
mi calor
un amor hirviendo adentro.

Viento
mi fuerza
restos de alambrada clavados en la carne.

Tierra
mis anhelos
humos nucleares comiéndose el futuro.

Cielo
mis misticismos
pobrezas e injusticias que pudren un diálogo con dios.

Didó

«INCLUSO TUS NOCTAMBULAS PATADAS»

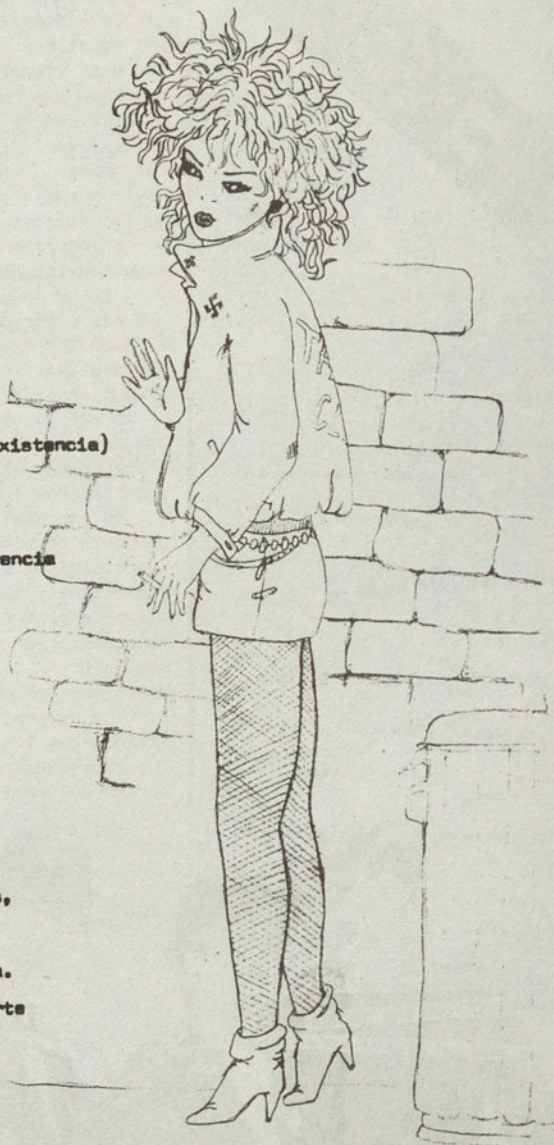
Ame ese azul de tu pelo,
ame tu mismo pelo
que resbala agresivo
sobre tus tiernos hombros
de cuero.

Ame el contacto de tu esvástica,
cuando me besas,
contra mi pecho.

Ame tus caricias de satén,
telúricas, incitantes,
y los mil dibujos imborrables
dejados por tus uñas en mi espalda
(tu existencia para siempre en mi existencia)

Y me doy cuenta
de que ya no busco puertas de emergencia
que garanticen mi salida
de tu duro mundo derruido;
porque ya amo, incluso,
tus soñolientas patadas
descargadas en mi estómago
en alguna madrugada de esas
que lleven a tu cabeza
sucesiones de sueños
un poco violentos, un poco malditos,
de esos que te hacen daño
que te hacen despertar con la caída.

Y sé que te complace encontrarte
con mis ojos que te miran...
Mi punkie, mi historia,
quizá mi vida...

Dido

TELEPHONE

VENTAFOCUS VEU EL MÓN
 ÉS LA MÉS MICA DE LES MÀNIES
 EL SEU DREU MUNT EL PRINCE CIGITANAR
 L'ANGRA D'ÉRE UN CABELL BLANC
 ELLA DREIA EL TEMPS
 EN EL SEU PALAU D'OR
 PER NO VEURE QUE UN NOU DIT NEIA
 TENGA ELS OLLS I EN ELS DEUS DUMEN...
 ELLA MARXA
 BELLA HISTORIA
 VENTAFOCUS ALS DEUS JO ANYS
 ES LA MÉS TRISTA DE LES MÀNIES
 EL PRINCE ENCIS-JOR HA MARXA
 AMB LA BELLA DUMEN DEL BUC
 ELLA HA VIST 100 CABELLS BLANC
 LLUMY D'ELLA ADINA ANYA ELS SEUS FILL
 COMENÇA A BELUE
 ARRIBS-EGANT-SE PELS BARS
 ABRIG-DA EN LA SEVA HIPOCRECIA
 ARA RECORDRE EL CARRER
 ELLA MARXA
 BELLA HISTORIA
 DEU ANYS VISJUNT AIXI HAN ESTAT PROUE
 PER CONVERTIR-LA EN JUNKIE
 I EN UN SÒNI INFINIT
 VENTAFOCUS VEU ACABAR LA SEVA VIDA
 LES LLUMS BALLEN
 DINTRE L'AMBULANCIA
 PERD ELLA CREM LA DARRERA CARTA
 JA NO TE IMPORTANCIA...
 PARE NOSTRE QUE ETS TAN VELL
 HAS FET VERITABLEMENT DEL TEU SEMBLANT
 DONCS SOBRE LA TERRA I EN ELS CELS
 ELS TEUS ANGELS NO VOLEN ARRIVAR A ESSER VELL

Res més apropiat per a introduir les següents línies que aquestes paraules: Moltes vegades desconeixem les coses, no per culpa nostra, sinó per la manca d'informació. Aquesta manca d'informació, afirmo, que equival en el cas que ens ocupa, a un manifest desinterès dels reporters musicals. No sé quans de vosaltres coneixeu el grup TELEPHONE, però d'una cosa sí que n'estic segur: si en teniu notícies seves, algun disc fotografies..., no és gracies al magnífic treball de la indústria musical típicament "spanish", sino de la vostra propia curiositat. Molts hem hagut de sortir de les fronteres que delimiten el nostre fabulós país per a poder aconseguir ressenyes del grup, unes ressenyes inexistentes aquí.

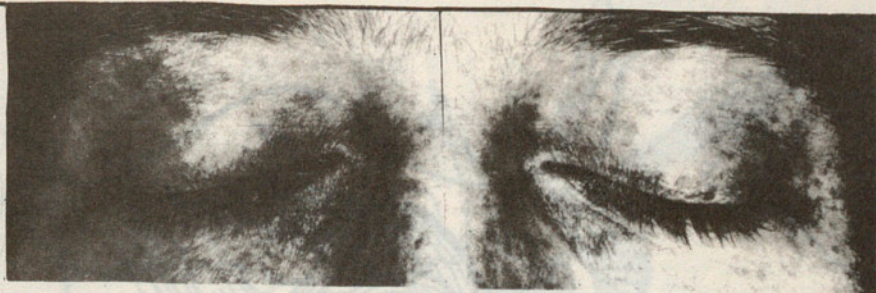
Trobo vergonyós que una de les revistes nacional amb més compradors, en fasi un reportatge, que jo defineixo com raquític, i els critiqui havent escoltat només un disc dels quatre que ténen. Ja em direu si es pot ésser molt objectiu.

Però no tota la culpa, intento survitzar les meves acusacions, la tenen els comentaristes. No sé per quina causa noto una despreocupació total del món musical espanyol envers el francès i viceversa. Crec que és una desgràcia, doncs a França hi ha molts bons conjunts de rock; i crec que és una mala jugada el que els discs d'aquests grups francesos no atravessin els Pirineus i es venguin aquí. Sabut és, que hi ha discs de gent francesa que els podem trobar al nostre país, però són contades excepcions i molt limitades, per cert. No podem conèixer de cap manera el que passa al nostre costat amb tant poques referències.

De vegades amaguem les coses per por que siguin millors que les nostres.

Comentada la situació franco-hispana, passaré a parlar del veritable punt important: TELEPHONE.

GENESIS

33

-BY M. VILANOVA-

Potser us sembla totalment inversemblant el fet de que desde les pàgines del LUBRIC CRONIC dediqui un espai a comentar quatre coses sobre els idols musicals dels 70. Si, nosaltres som una gent partidaria de les noves tendències de la música d'avanguardia, de la nova psicodelia, etc, com hem demostrat fins ara. Ara bé, som conscients de que no sempre s'ha d'oblidar el passat per més modern que es pretengui ser. Amb més motiu motiu si aquest passat ha estat, musicalment parlant de tanta qualitat com aquesta dècada de la que ja fa quasi quatre anys hem sortit. I amb més motiu encara si aquells idols dels 70 (Lou Reed, Genesis, Yes, Bowie, King Crimson, Stones, entre altres), segueixen en un primerísim pla de la música contemporània.

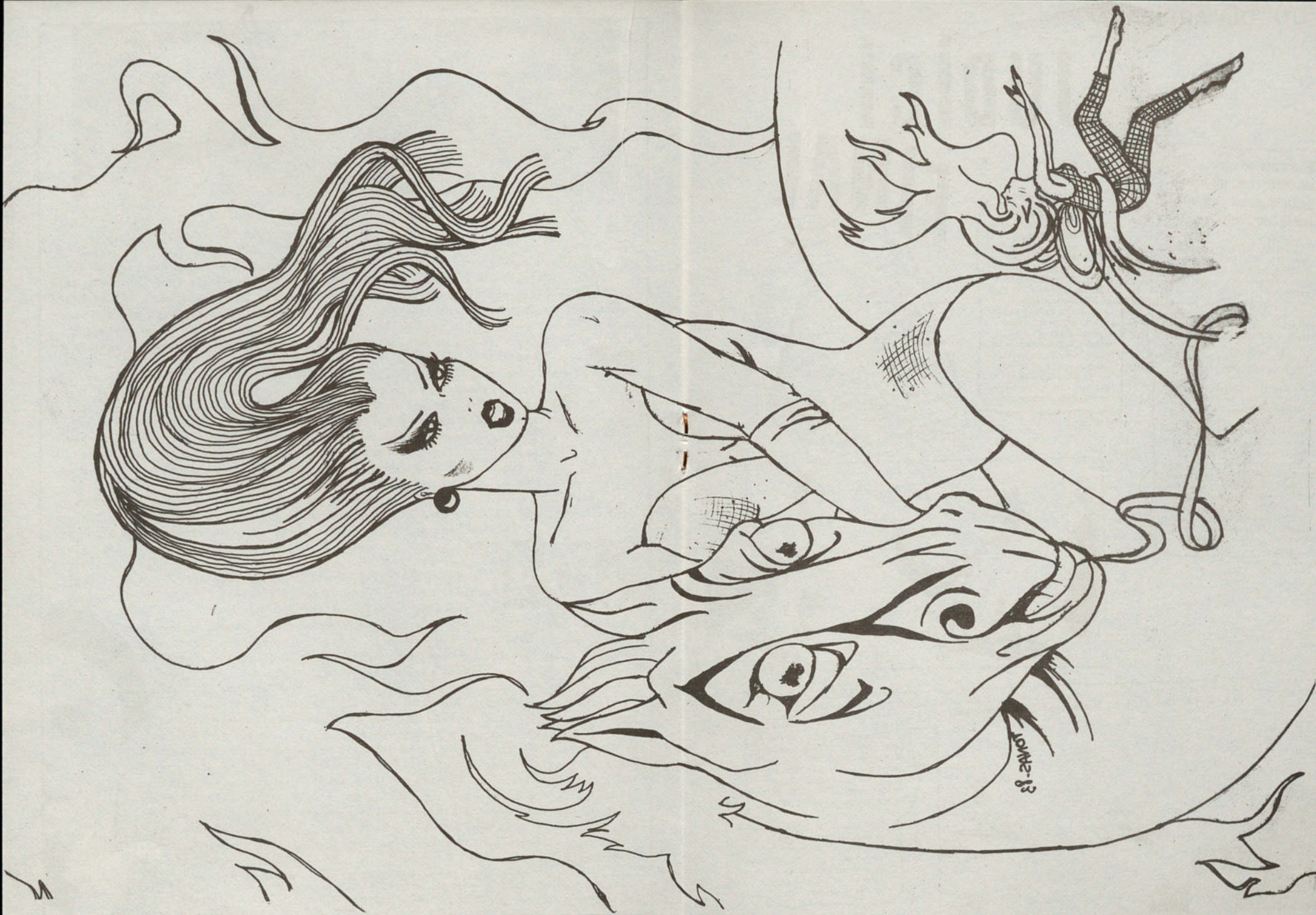
De tots els grups que es gestaven a principis dels 70, Genesis és el que està més d'actualitat aquests últims mesos de 1983 (junt amb Yes, que ha gravat un nou disc). La sortida del seu últim plàstic, ha fet tornar al vall grup als llocs més alts del ranking de popularitat. De totes maneres, cal prescindir del nivell d'acceptació que ha tingut un disc per part de crítics i públic si s'el vol valorar en la seva justa mesura.

Després d'haver escoltat el disc quatre o cinc vegades he arribat a conclusions molt personals però que segurament son compartides per més d'un Genesismaniac: Es un bon disc; Sona bé; hi ha molt de ritme i porta certa dosis de marxa; hi ha algun fragment al·lucinant, però... de Genesis ja només conserva el nom. No queda res d'aquell grup de Peter Gabriel; de Steve Hackett; d'Antony Phillips; d'aquell inmillorable bateris anomenat Phil Collins, que ara fa de cantant; d'aquell Tony Banks virtuós en els teclats; de Mike Rutherford... No queda res d'aquell lirisme, d'aquells temes de bellesa i perfecció instrumental incomparables, d'aquell estil evocador de somnis medievals, d'aquells textos cantats per Peter Gabriel que ens transportaven a mons onírics i fantàstics molt propis de la literatura anglesa de Lewis Carroll.

Amb "Abacab" i ara amb aquest últim disc, Phil Collins, Mike Rutherford i Tony Banks han substituït tot això per una música amb estructura de caixa de ritmes i molt més fonamentada en efectes electrònics.

Aquesta evolució cap a formes musicals més modernes i properes a la New Wave i en certa manera a la corrent "Tecno" no és criticable si els resultats son bons. I francament ho han estat. Aquest es el cas de temes com "Rama" que es el producte d'una tour improvisada del grup; o "That's all", una cançó al estil Beate. Tot i això, en aquesta última gravació no hi manca pas algun fragment instrumental força semblant al que Genesis feia abans. Aquest és el cas de "Home by the sea", el tema més llarg i potser el millor. En definitiva, es un disc ben fet i gens despreciable, però que no es pot enquadrar dintre les millors obres del grup. I si algu no hi està d'acord li recomano que faci un repàs a la discografia de Genesis, i s'assegui una estona a escoltar obres mestres com "Locking for someone", "Supper's Ready", ...

EL

JUDICI FINAL

Pinochet se está construyendo un lujoso palacio en un elegante barrio de Santiago

El presidente de Chile, general Augusto Pinochet, está haciéndose construir un lujoso palacio en un barrio elegante de Santiago, cuyos gastos han alcanzado ya la suma de 7,6 millones de dólares (aproximadamente 1.216 millones de pesetas), equivalentes al 5% del coste de todos los trabajos públicos que serán efectuados este año en Chile, según la revista de la oposición socialdemócrata, *Cauce*.

El palacio, decorado con mármoles españoles de Alcántara y cristales de Bélgica, cuenta con una pista de tenis, sauna, piscina, gimnasio, sala de cine, un helipuerto y un aparcamiento con capacidad para 256 vehículos.

Según *Cauce*, en una de las plantas subterráneas se ha instalado un refugio antiaéreo y se ha reservado una zona para el alojamiento de las fuerzas especiales. También ha sido acondicionada una zona de guardia que puede dar cabida a un pequeño regimiento.

Julio Iglesias, que recientemente ha añadido unas cuantas hectáreas a los terrenos que ya poseía en Argentina, ha puesto en venta su casa de Indian Creek, en Miami, donde residió los últimos años, y ha decidido instalarse en Los Angeles. La casa de Indian Creek, una de las urbanizaciones más selectas del mundo, ha sido valorada en ocho millones de dólares, equivalentes a 1.280 millones de pesetas y a unos 250 pisisos en un barrio medio de cualquier ciudad española.

según la agencia Efe, banqueros españoles no identificados pero "gente seria", que llegaron ayer a Buenos Aires, aseguran que el fundador del holding quiere realizar inversiones y fijar su residencia en Argentina. Un hermano y una hija de Mateos ya se encuentran en Buenos Aires realizando gestiones para la adquisición de empresas vinculadas a la fabricación de materiales militares que el Gobierno argentino quiere privatizar. Según dichos banqueros, Ruiz Mateos posee una fortuna personal estimada en unos 250 millones de dólares (alrededor de 40.000 millones de pesetas), parte de la cual destinará a concretar sus negocios en Argentina.

Doce millones de niños menores de cinco años mueren anualmente de hambre en el mundo y unos 30 millones de adultos fallecen, además, por hambre y desnutrición en el mismo período de tiempo.

Y cuando escribo *hambre* no lo hago literalmente. Según los estudios de la ONU, más de la mitad de los habitantes de la tierra ingiere diariamente menos alimentos de los indispensables para una dieta mínimamente aceptable.

Si todavía se quiere más contundencia, esos mismos estudios prueban que unos 12 millones de niños menores de cinco años mueren de hambre cada año. Y unos 30 millones de adultos mueren por hambre y desnutrición.

TELEPHONE

En el 76, el rock era cosa dels anglesos i d'alguns francesos perduts que s'amagaven darrera la llengua de Shakespeare. Amb altres paraules, i simplificant: no hi havia, per escoltar bon rock.

Però, la boira seria aviat confinada al museu de l'avorriment, al dèbil "ronron" de les ràdios i de les cadenes de televisió que per allà els anys 60 emetien amb tot l'horror que aquesta música evocava. Les conseqüències de tal misèria començaven a fer-se sentir al cantó d'innombrables desesperats elèctrics que decidiren existir en el país dels morts vivents.

TELEPHONE, al menys els seus components, fou un dels molts pioners que s'atreverien a introduir el desafiament amb risc de perdre's o de, simplement no veure mai el dia de la glòria. Però qui eren aquests bojos que intentaren fer trontollar la tradició mantinguda per una generació d'ineptes amanyagats per els Cloco, C. Jérôme i altres...? Volien aconseguir els "sacre-saints hit parades" reservats al "beurk" de la música?

El futur no era de color rosa, res estava a punt per acollir els quatre protagonistes...

Però ho han assolit i no es pot dir que els ajudessin molt al principi

TELEPHONE és més que res, quatre voluntats bojes per la música, enamorades del rock, que es varen trobar i ja no es separaren fins avui, fa ja més de sis anys. Així doncs, deixeu-me presentar a un dels herois de la història francesa

i Sacrilegi!, una "nana" en un grup de rock, però què vol dir això? Avui sembla normal, però en el 76 no era evident que una persona del sexe, diguem-ne dèbil, es juntés amb tres nois per tocar un instrument, fins llavors reservat als "mâles". Corine Marienneau ha atravesat les barreres de la segregació imposada pels màgics de pel al pit que sovint han pretès que el rock fos un assumpte específicament masculí.

Ah!, senyors! La fràgil Corinne es desenvolupa molt bé i millor que alguns de vosaltres. Va néixer a París. L'any 1952, és obviament la més gran del grup. Surt d'un medi burguès poc obert a les coses populars. Dins aquest univers clos i ofegat, Corinne es sent dresonera i aprofita l'explosió del 68 per marxar de casa seva. Cure de dansa, varis treballs, que van de venedora de patates fins a secretària. I després, la trobada amb Louis, futur TELEPHONE que veurem més tard. Els seus models de nen frustrat dissimulen malament la feminitat que transpira la seva persona, sense que això la molesti per tocar el baix, instrument que domina a la perfecció.

L'abril del 55 un esdeveniment important es produïa sense que els pobles en fossin advertits per la premsa: el naixement de Jean-Louis Aubert, que tindria certes conseqüències sobre el futur de la cultura francesa. El primer crit que guturalitzava mostrava molt bé les condicions vocals, que ell dissimulà durent forçes anys, que posseïa. Alguna poc dotat pels estudis prefereix escoltar di... de música de salines, vinguda de l'altre cantó del Canal de la Manxa i de l'Atlàntic. Des de l'edat de 13 anys componia, cosa que el porta a l'esport que ell prefereix: buscar acords i traspasar-los a una guitarra elèctrica que substituïa els quaderns, els bolígrafs i altres instruments diabòlics amb els que ell no arribava mai a familiaritzar. Aquest període gris, l'escola, fou amenitzat una mica gràcies a l'amistat que surgí entre ell i Louis Bertignac.

Louis Bertignac va néixer el febrer de 1954 a Oran. La seva família s'instal·là a França quan ell té tres anys. Aficionat al futbol, Louis toca la primera guitarra als onze anys. Sis anys després coneix a Jean-Louis Aubert i ja no

TELEPHONE

de la casa de
un grup. Al
75 partici
ba en l'ál-
bum d'Higelin. Adqu
reix una reputació d'excel-
lent guitarrista que
irà augmentant dia
dia.
L'última anella
d'aquesta cadena
d'or massís és
en Richard K
Linker, bateria
d'origen
polonès.
Rit-chie"
veu el di
a Pe
I'a
53.
rat
est

instrument, el toca des de molt petit Fidel a la se-
va imatge de jove musculós és en certa manera l'
"enfant terrible" de l'associació.

Com podeu veure Telephone el formen quatre perso-
nalitats sense que en sobresurti cap en especial.
Sabut és que en Jean Louis, sent el cant i el compo-
sitor, podria ésser considerat l'ànima del grup, pe-
rò en realitat no ho és. N'és un component tan essen-
cial com els altres.

Com a tota experiència artística, sigui quina sigui,
TELEPHONE té bons, grans i dolents moments. Inclinem-nos
cap els anys lluminosos que han vist créixer, madurar, i
desenvolupar els quatre adeptes a una música amb connota-
cions indispensables des d'un principi:

1976 L'any del "debut": Jean Louis i Richard demanen a
Corine i a Louis si volen tocar amb ells per anar a un concert
al centre americà de París. Acceptació, repetició, distribució
de propaganda a la sortida del metro, és el testimoni de les ga-
nes que tenen de convèncer. Gran impacte amb les cançons "Hygia-
phone" i "Métro", que ja figuren en el seu repertori. Esperaven
uns 100 curiosos i seran uns 400 "teenagers" els que els hi oferiran
una forta ovació el 16 de desembre del 76. Encara no tenen nom, deci-
deixen dir-se TELEPHONE per què és precisament un nom original.

1977 Teloners d'Eddie and the Hot Rods, l'actuació a l'Olympia és
retransmesa amb gran èxit per televisió. Al mes d'abril fan un concert
molt anomenat en els passadissos del metro République. Desconfiant de
les cases de discs, rebutjen les proposicions més o menys honestes i
es produeixen ells mateixos un single, que ara ja és considerat com
peça per a col·leccionistes. L'enregistrament té lloc llavors d'una
estada al Bus Palladium. En sortiren al mercat uns dos cents exem-
plars. La tirada s'esgotà al cap de tres mesos només.

(continuarà)

Obrim aquest es pai del Lubric Cronic dedicat a la crítica de comics, parlant d'una de les revistes que es ven més a tota Espanya. És el comic que porta per nom 1984 i que es dedica bàsicament a la fantasia i la ciència-ficció.

Ens hem volgut ocupar en primer lloc d'aquesta revista perquè si haguéssim esperat una mica més no hi hauríem estat a temps, ja que aviat assistirem al seu assassinat. Això serà degut a que els seus editors no volen continuar amb una revista de ciència-ficció que té per títol un any que ja és present i que no té res a veure amb la ciència-ficció. No cal pensar que 1984 és el títol d'una obra literària de la ciència-ficció que ha passat a ésser un clàssic del gènere. Els editors diuen que no es venen a 1985 amb una revista que porta el títol 1984. No hi fa gràcia matar una revista tan important com aquesta que junt amb el Víbora tenen una tirada de 50.000 exemplars en aquest estat. Però no us espanteu perquè a partir de l'any que ve es transformarà amb una nova revista amb diferent estructura, quantitat de paper i molts altres canvis. És menys el de fantasia i ciència-ficció. Aquesta nova revista començarà ja amb una tirada igual o superior a la que té actualment, 1984. Això serà degut a que aquesta revista es presentarà en el 42 saló del comic i la il·lustració que tindrà lloc a Barcelona del 17 al 20 de maig d'enguany. Nosaltres pensem, encara que comparam la nova revista, que tot això més que una forma d'innovar la revista és un tinglado per fer peles. però cal tenir en basem en que Primer-No hi havia necessitat de canviar el títol, el van adoptar de la novela que hem comentat abans. També en que en lloc d'acabar la revista lògicament el desembre del 83, s'avança tres o quatre mesos més per coincidir amb el saló del comic on els hi portarà segurament un nombre major de lectors. Una altra cosa a retreure és la propaganda descarada que s'ha començat a fer a partir del nº56 i que segurament s'allargarà fins el 64. També es serveixen dels lectors per fer més propaganda, montan un concurs de títols per la nova revista on es rebran molts premis. La revista s'acabarà amb un nº super-extra on hi col·laboraran gran nombre

1984

1984

de dibuixants i guionistes que no tindrà un preu gaire assequible
per les nostres trenyinoses butxaques. Només faltaria que fessin
propaganda per la caixa tonta. D'ixant a fent aquests fets segui
rem compran la re

L'hem conegut i comprarem perquè eren uns a col·laboradors
està molt bé internacionalment i ara sabem que amb la nova re-
vista n'hi hauran més amb bona collita. Tant gent hi ha gent im-
portant com Josep Negrete, dibuixant que varem descobrir en un con-
curs de comics que organitzava la revista; Ferrando Fernández;
Miguel Angel Prada, dibuixant jove; Juan Jiménez; Richard
Corben, dibuixant; Miroslav Kordej; Carlos Trillo
i Mandrafina; Bragado; Alejo G. Pastores,...

I bé esperent que aquest apartat de la nostra publicació us sigui prou interessant va b2trxfqg45dftrkxk1xsrtfr..... disculpin les interferències i continuen atents a la nostra pantalla. El més que bé podreu llegir amb visió tridimensional si les pàges arriben.

Mike i Roski

EL DIA QUE ESCLETAREM

2ª PART

DIBUIX: Gironell, GUIO: J.H.R.

ESTIC CANSADA D'AQUESTA MONOTONIA QUE ENS OMPLI CADA DIA. ELS PARES'EN TENEN JA A PUNT D'ESCLETAR AMB TOTES LES SEVES MANIES AMB TOT EL SEU POSAT DE MARTIRS SACRIFICATS. I TAMPOC AQUESTA CIUTAT CONTRIBUEIX A MILLORAR LES COSES.

ANNA

TENS MOLTA RAO. AQUESTA SITUACIO NOSTRA NO POT CONTINUAR AIXI. MALGRAT TOT, POC COSA PODEM FER-HI. TENIM TOTA LA CIUTAT EN CONTRA. ELS PARES I LA GENT GRAN TANBE. ES LA HISTORIA DE TOTES LES GENERACIONS. HOURIEN DE MUNTARNOS ALGUNA HISTORIA EN LA QUE ENS POGUESSIM REALITZAR. SINO ALGUN DIA D'AQUESTS ESCLETA-REH.

JOSEP

ESTEU MOLT PROFUNS AVUI. NO SE PAS QUE TENIU. PARLEU MASSA. EH DONA LA SENSACIO DE QUE ELS DOS ESTEU MORTS COM AQUESTA CIUTAT. FEU COM JO. JO SI EH MUNTÓ BE LA HISTORIA. CAL ESSER ACTIU, UN HOME DE PROFIT. UNA PERSONA QUE PUGUI ADAPTAR-SE A TOT.

XAVIER

SEMPRE. SERAS EL MATEIX. A TU NONES ET VA EL SUPERFICIAL. EL POC IMPORTANT. NO ETS NINGU.

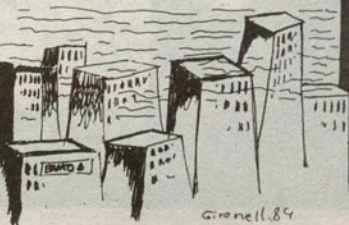
ANNA

POC A POC LA HUTACIO ES VA PRODUINT. LA PERSONALITAT CANUIA FLUÏS I TOT EN LES CARES DELS PROTAGONISTES. TORNEN A VEURE LA CIUTAT. EL CASC DE CIMEN. EL FUH. LA BOIRA. EL MASSIU MUNTATGE HUMÀ QUE ENCOBREIX LES MÉS VILS REACCIONS HUMANES.

EL GUIO

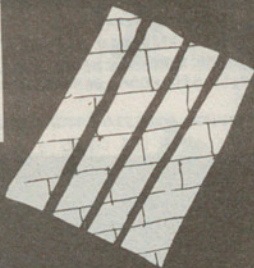
AVEN A CASA. TINC ALLA TOT EL QUE ENS CAL PER OBLIDAR TOT EL QUE ENS ENVOÏA. FA. MOLT DE TEMPS QUE HO ESPERAUA, I AVUI ES UN DIA APROPIAT.

JORDI

Gironell, 84

ES TROBEN ARA EN UNES GOLPES DE LA CASA D'EN JORDI. LES RATULES DE COCAINA I ELS ACIDS PENETROU EN EL SEUS OSSOS. DESPRÉS LA XOCOLATA I LA HARHUANA ES CONVERTEIXEN EN UNUS PORROS QUE ES PASSEN EN SILENCI

DE COP, L'ANNA, DIU QUE NO EN VOL MÉS. EL SEU COS ARRIBA A UN ESTAT EN QUE JA NO TROBA NECESSARI RES MÉS. INCONSCIENTMENT COMENÇA A DESPULLAR-SE.

COMENÇO A SENTIR-ME MALAMENT TINC MAREIG I EM FA MAL EL CAPELL.

HO SENTO, PERO SEGURAMENT M'ADORMIRE TOT SEGUIT.

JOSEP

DIU AIXO I QUEDA PRO FUNDAMENT ADORMIT.

EN JOSEP ADORMIT I L'ANNA DESPOLLADA I PROVOCADORA, INCITA ALS ALTRES DOS NOIS QUE, POC A POC, ACONSEGUEIXEN ACOSTAR-SE A ELLA. LA IMAGINACIÓ JUGA AQUI EL PAPEL MÉS DESGRACIAT. L'ANNA ES CONTEMPLADA COM UNA VOLUPTUOSA DONA SEDUCTORA QUE INCITA A EN XAVIER I EN JORDI, A POSSEIR-LOS. ELS DOS INTENTEN FORÇEJAR-LA. ES PRODUÏX PERO UNA INESPERADA RESISTÈNCIA DE L'ANNA

6010.

NO... NO... ESTIGUEU QUIETS. NO JUGUEU AMB MI.

AAA... GGG...!! DEIXEU-ME QUE ES EL QUE EM VOLEU FER?... SOC LA UOSTRA AMIGA. L'ANNA... AHH!... DEIXEU-ME SI US PLAU!!!

ANNA.

AIXÍ, AIXÍ, DESPULLA'T. ENSEMMES LA TEUA VOLUPTUOSITAT.

PREPARA'T PER REBRE EL NOSTRA COS.

AIXÍ... AIXÍ! GOLPEJA, GOLPEJA ELS TEUS MEMBRES...

XAVIER I

JORDI !

EL ROSTRE ES DESFIGURA FINS EL
LÍMIT DE PER-SE CLEIG I ESQUE-
RRAT.

LA MONOTONIA, LA FRUSTRACIÓ, LA
REPRESSIÓ ACUMULADA I LA DRO-
GA ALLIBERADORA SON COMPA-
NYIES POL DESITJADES

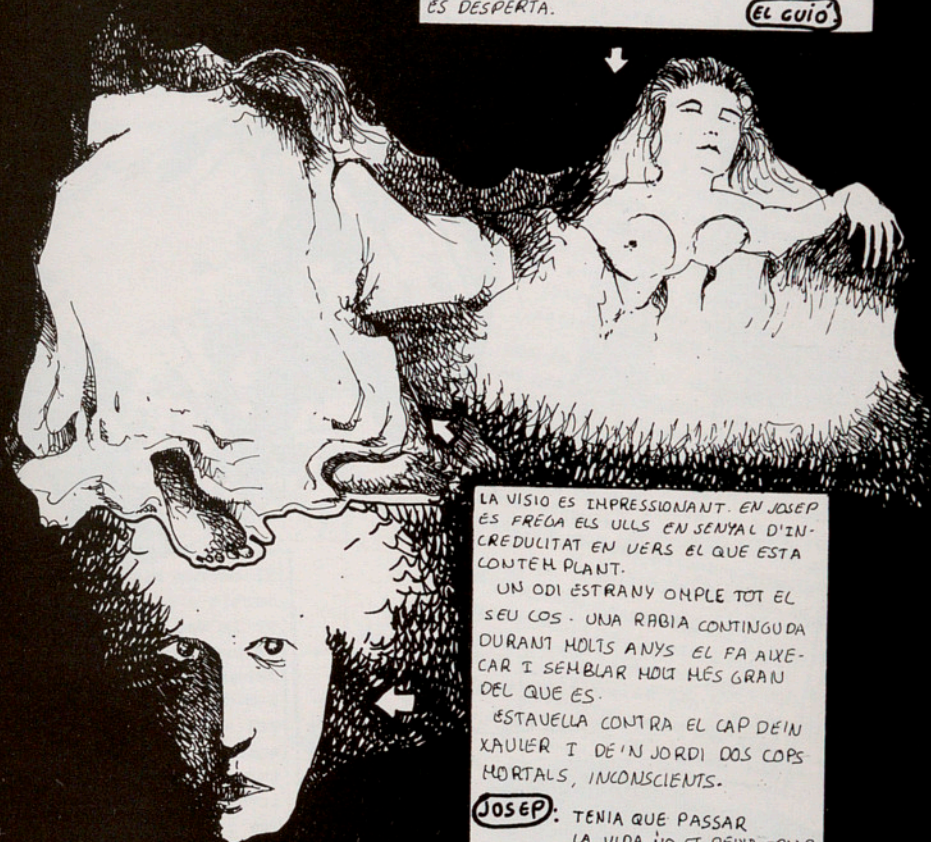
EL GUÍO.

EN XAUIER I EN JORDI COLPEGEN FORTAMENT A LIANNA EN
UN COMBAT DE SADISME EN EL QUE CREUEN QUE ES
ELLA QUI PORTA LA INICIATIVA.

EN ARRIBAR A AQUEL PUNT, PRENENT EL SEU COS. PRI-
MER UU, DES PRÉS L'ALTRE, FINS ACABAR AMB LA
VIDA DE LA NOIA.

ELS DOS CAUEN EXTENUATS A TERRA. EN JOSEP
ES DESPERTA.

EL GUÍO.

LA VISIÓ ES IMPRESSIONANT. EN JOSEP
ES FREDA ELS ULLS EN SENYAL D'IN-
CREDULITAT EN VÈRS EL QUE ESTÀ
CONTEN PLANT.

UN ODI ESTRANY ONPLE TOT EL
SEU COS. UNA RÀBIA CONTINGUDA
DURANT MOLTS ANYS EL FA AIXE-
CAR I SEMBLAR MOLT MÉS GRAN
DEL QUE ES.

ESTAVELLA CONTRA EL CAP DE'IN
XAUIER I DE'IN JORDI DOS COPS
MORTALS, INCONSCIENTS.

JOSEP: TENIA QUE PASSAR
LA VIDA NO ET DEVA TRIAR;
O EMBRUTES, O
ETS EMBROTIT.

Girona 11. 84.

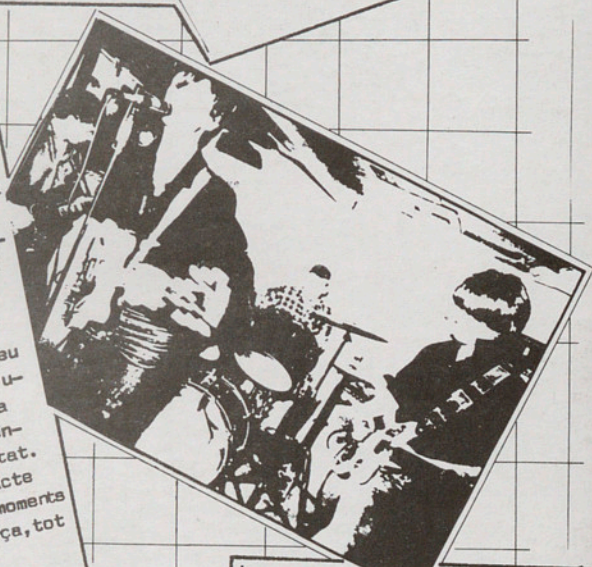
ECHO and the Bunnymen

Sense cap tipus de dubtes la música d'aquests darrers anys, la música rock per excel·lència, ha deixat en les mans dels ECHO AND THE BUNNYMEN tot el seu futur. Escoltar a ECHO és tota una experiència, és el ésser conscient de que quelcom nou s'està gestant en el sí d'aquest fill bastard que és el rock.

Si abans eren els Doors, els Velvet Underground i més properament els Television, qui eren portadors de nous camins dins el rock, en aquests moments els ECHO han recollit tot el llegat dels anteriors i han donat aquest pas més (necessari) que els converteix en la jove avantguarda musical.

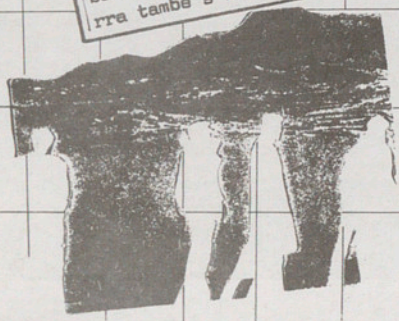
A l'any 80 va sortir el seu primer disc -CROCODILES-, tota una mostra del que pot ésser la música rock feta amb intel·ligència i sobretot amb sensibilitat. El disc va ésser tot un impacte a Anglaterra, i en aquests moments conserva encara amb més força, tot el seu missatge.

El segon disc -HEAVEN UP HERE- de portada inmillorable, es un altra meravella sonora. Va sortir a l'any 81 i degut al dalta baix que es va produir a Anglaterra també s'ha editat aquí.

El darrer disc - PORCUPINE- ha sortit a l'any 83, no aquí, però la Wea ens l'ha importat a un preu acceptable. El disc, perquè parlar-ne, es realment I-N-C-R-E-D-I-B-L-E. Com el títol suggereix, aquí es deixen entreveure totes les ferides, totes les baixades als focs infernals i tot allò que al més insensible podria portar al suïcidi.

Malgrat tot, fins aquí aquest flash d'un dels grups que tindreu ocasió de veure assiduament en aquest fanzine.

FLASH!

Chameleons

SI EN LA TEVA VIDA MAI ELS HAGESSIS SENTIT, SI NO TINGUESSIS CONEIXEMENT DEL SEU LLIGAM AMB ECHO AND THE BUNNYMEN, SEGURAMENT COMPRARIES AQUEST DISC TAN SOLS PER LA SEVA PORTADA.

LA MUSICA ES D'ALGUNA MANERA SEMBLAN ALS ECHO, COM A PRODUCTORS D'AQUESTS DARRERS, SEMBLA LOGIC QUE AIXI SIGUI. MALGRAT PERD AQUESTA SIMILITUD, ELS PERSONATGES NO SON ELS MATEIXOS, I DE LA MUSICA EN SURT AQUESTA PERSONALITAT QUE ELS CARACTERITZA I ELS CONVERTEIX EN UN GRUP NO DIFERENT SINO PARAL·LEL.

EL SEU PRIMER DISC -SCRIPT OF THE BRIDGE-, AL MENYS ES EL PRIMER SORTIT AQUI, ES UNA COMPRA NECESSARIA PER TOTS ELS AMANTS DELS ECHO O DE TOTS AQUELLS QUE CREUEN QUE LA MUSICA ES UNA COSA "TOTAL", SIMPLEMENT COM A MUSICA NO COM A MODA.

LA MUSICA DELS "CHAMELEONS" POTSER NO TE LA DENSITAT I EL REBUSCAMENT DELS PRIMERS, PERO TE AQUESTA SENCILLESA FORMAL, QUE NO RITMICA, I SOBRETOT LA CAPACITAT DE CONSTRUIR "MUSICA" INTEL·LIGENT AMB DUES GUITARRES, UN BAIX, UNA BATERIA I UNS TECLATS. UNS TECLATS QUE MAI DOMINEN SINO QUE QUEDEN EN UN FONS DE DENSITAT.

ES SENS DUBTE UN GRUP QUE CAL OBSERVAR.

J.M.P.

Script of the bridge

UN «PIT» I UN «CUL»

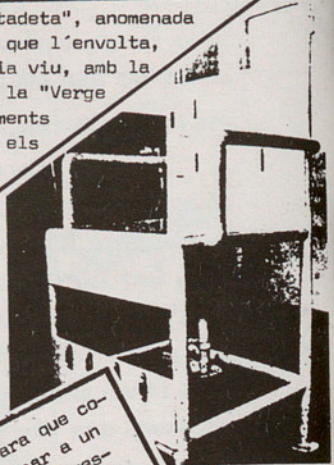
Es molt possible que molta de la gent que viu en aquesta "ciutateta", anomenada Banyoles, no s'hagi parat mai a pensar i reflexionar sobre el que l'envolta, amb aquesta gent amb la que cada dia parla, amb la que cada dia viu, amb la que cada dia dedica uns minuts crítics a manera de plegaria a la "Verge de la Inspiració". Per això us convoico a que deixeu per uns moments aquesta monòtona tradició de pensar "això" perquè així ho fan els veïns, "allò" perquè sempre ho he fet així.

Ben sabut es que Banyoles ha estat mare de moltes famílies importants en tots els camps: tant en el món cultural, tant com en l'esportiu, com en el musical...

Però som en veritat nosaltres qui ens hem sabut assabentar de llurs qualitats? Han rebut del seu poble aquest incondicional o, si més no al parcial suport, tant necessari, perquè se'ls reconeguéssim com el que eren, o en el més present cas, que s'està donant, com el que són? Personalment crec que no. Banyoles

és el típic cas de poble que, per dir-ho d'alguna manera, no va sofrir el Renaixement. Ha estat visquent sam-

pre en l'època feudal, tancat en si mateix. Es potser ara que comença a trencar-se amb aquesta fórmula medieval per passar a un estat de "Renaixença moderna". Cal, però, reconèixer que aquesta moguda no es llança al buit. Ha estat durant el darrer temps recollint formes noves, sobre tot vingudes del seu principal nucli d'influències, que és Barcelona, i les ha anades assimilant mica a mica. És ara, aquestes pressions externes mig païdes que hi comença a haver gent que es dona compte que cal crear-se les pròpies idees i no fer "això" perquè així m'ho han ensenyat o així ho he vist fer, sino perquè crec que ho he de fer o per "aqueix" o "aquell" altre motiu. De tota manera és encara molt reduït el grup de persones que han sabut despertar d'aquest abatiment. Encara hi ha una absoluta majoria que segueix escoltant la Sardana perquè es "la dansa més bella de les que es fan i es desfán", la "música disco" i el techno-pop perquè és la única música que posen en les estúpides "discoteques" i en emissores locals, i

que segueixen llegint el "Mortadelo" perquè no sabem que hi ha revistes, comics i fanzines que presenten de manera més freda la realitat del nostre món i elevan la imaginació a un estat de subconscient, portant-nos fins i tot més enllà d'una simple "gracieta" perquè un personatge ha donat una bufada a un altre. (Mostro aquests exemples sense menysprejar-los ni vindre res en contra seva) I encara es vessa la gent que va a veure una pel·lícula perquè ha vist en la pantalla que hi sortia un "pit" o un "pit", o que diu que li ha agradat pel sol fet de que els personatges diguin quatre renecs de manera esqueixada.

Si cadascú dels membres que formen aquesta societat, actualment pre-urbana, poguessim arribar a crear-nos una idea de les coses pròpia i independent de la dels demés i donéssim a cada una el seu propi valor,auríem guanyat molt i potser deixariem d'esser coneguts exclusivament pel nostre estany, sinó que ens coneixeria pel fet fruit d'uns esforços col·lectius.

Potser aquest tancament ha estat una cllesse per a nosaltres, però no creieu que ens beneficiem d'aquest sentit, que ha permès al poble de mitjana classe econòmic, mitja burgesa general, també pel retard que ha patit la crisi i altres coses. Però no creieu-se sota el pes de "sé pa re jo". No hem de deixar de ser coneguts per i es tany per ser-ho com a residu de l'edat mitjana catalana, sino com a niu d'idees noves i revolucionaries, en el bon sentit de la paraula.

Segurament, tú, que tens aquest exemplar en la mà, no siguis un dels fruits "malignes" que conforten la nostra societat, però hem de reconèixer que la majoria dels qui ens envolten no son tal i com els hem vistos sempre.

-Carri-

NOTA: Aclarir que la reflexió d'aquest senyor

anava dirigida al hipotètic espai de "Cartes del Lector" però degut a la importància del seu missatge ens em permés el luxe d'il·lustrar-les en les nostres pàgines centrals. Ens em aturat en les paraules d'aquest senyor i un cop reflexionades la nostre inspiració ens ha suggerit agrair a una quantitat determinada de gent que trenca amb la monotonia i el general avorriment d'aquesta podrida ciutat:

El LUBRIC CRONIL dona les gràcies a: ... la gent del LUBRIC CRONIL, DANDIES, STEADY, LUXUS, al grup de radio SONS D'AVANTGUARDA, FLIPPER ROCK (i Bazaar!) BAR XICO, BAR EL PARKER (mirreco) en RIBEL per imprimir quantitat de comics, (col·lectiu la revista per no amparar-ne i guanyar-se) a l'eto aquesta banca que va de negre (a l'eto la que no hi va) a l'eto els FANZINE I COMICS del poble negre, a H.P. Lovecraft per influir al Rusky i a E.A. Poe per influir al H.P. Lovecraft, a M. Heine per influir al Rusky, a l'eto amb els Burguesins (muntats!!!)

FLASH

AGUDITA ES LA CARTA QUE UN DIA
ENS ENVIAREN ELS - RADICAL JOYCE -
I QUE AVUI NEN PUBLICAT AMB UL-
NA TRANSCRIPCIO QUASI IDENTI-
CA. DIT GRUP, PEL QUE NEN PO-
GUT INVESTIGAR ES MOLT
DINS ELS BONS FREDS
I INDUSTRIALS DE
PER EXEMPLE L'ING
S.P.K. NO PE-
RO, TANT P
RIMITIVS
....

RADICAL

JOYCE

QUI SON - RADICAL JOYCE - ?

- 1) GRUP BARCELONES DE "INDUSTRIAL MUSIC" (?)
- 2) PRETENSIONS ANGLOFILES
- 3) FORMACIO DEL GRUP: JULIOL DE 1983

4) COMPONENTS (2) :

RICHARD NEAR (EX-ELECTROSHOW, ETC.,)

FRANK GRASP

- 5) INICI DE GRABACIO DE LA PRIMERA C-60: NOV.83
- 6) ACTUACIONS FETES D'PER FER: CAP
- 7) ALGUNES CANÇONS SEVES: "The day after"

"Verlieren"

"Adalid's symphony"

"IF IT BURNS HIS MIND TO THE SUNRISE,

BREAKING YOUR BLACK HANDS

AND CRYING YOUR STEEL'S TEAR

YOU WILL SEE YOUR EYES MADE IN DUST" de THE DAY AFTER.

EL LUBRIC CRONIC ESPERA QUE QUALSEVOL GRUP -DESCONEGUT O NO - FASI SERVIR EL FANZINE COM UN AMIC MES AL QUE POT DIRIGIR LES SEVES CARTES, D'AQUESTA FORMA ESPEREM QUE LA INICIATIVA DE RADICAL JOYCE SERVEIXI D'EXEMPLE, I QUE NO ES QUE DI AMB AIXO, UN UNIC EXEMPLE. NOTA IMPORTANT: VOLDRIEM QUE ELS RADICAL JOYCE ES POSSESSIN EN CONTACTE AMB NOSALTRES PER UNA POSSIBLE ACTUACIO. AMB PELES.

PARABOLA DE DÉU

Aquell matí, el Sant Pare es va aixecar, i mentre es posava l'oblea mo-
rada (era el darrer mes de Quaresma) va sentir una estranya sensació.
Després d'un esmorzar frugal (roostbeef, escalope i una quantitat apre-
ciable de vi de missa, tot degudament beneït per la cuinera, a qui li
havian ofert el poder de la gràcia santificant) va sentir que la sensa-
ció anava augmentant: era una espècie de buit espiritual. Dissimulada-
ment eructà un beatífic rotet de satisfacció estomacal. Llavors s'adonà
que entre les dues de la nit anterior i ara (les onze, hora vaticana)
havia perdut la fe.

Potser li havia caigut a sota el llit, dins d'una espardenya pontifical
o el cambrer se l'havia endut junt amb les restes de l'escalopa. Va en-
trar el nunci, bambolejant les seves sacerdotals grasses i anuncià que
calia repassar l'Euciclica.
- "Collons"- va pensar la potestat eclesiàstica, convertida ara en un
agnòstic impenitent. I li explicà el problema. Com a bon deixeble de les
tesis sofisticades i escolàstiques, el nunci va fer gala d'una gran os-
tentació dialèctica:
- "Massa vi de missa, home!"

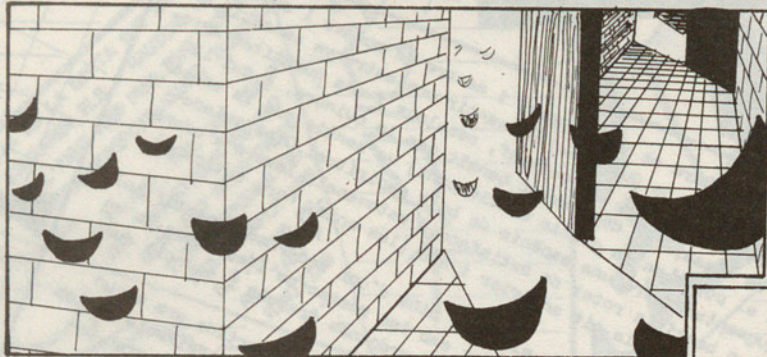
Però tant va sortir, es precipità al telèfon i parlà
amb el jefe de la CIV (Central d'Intel·ligència Vaticana)
Calia recuperar la fe extraviada, o en un cas extrem,
comprar-ne una al "Taillo Anglès". Mentre, en la pisci-
na d'aigua calenta, el papa rumiava penxa enlaire, com
una lludria. Va decidir-se i feu cridar al Giovanni, a-
podat "Il Camarada". Era un capellà jovenot, una mica
d'esquerres i amb molta empena (pesava 90 Kgs i medàa
1'85 cms)

- "V'interessaria trobar folle-
tos del Hare Krisna"- va dir-li
el remollat pontífex. Giovanni
diligent, es tragué de sota la
sotana un manual compendi sobre
les tesis de Troski, perquè el
nou agnòstic s'entretingués. Ac-
te seguit, saltà sobre la Kawasaki
750 i inicià una carrera sui-
cida entre el tràfic infernal
de la ciutat eterna.
"Desde la pira inquisitorial"

SOMNIS D'OR.

COM SEMPRE, LES RIALLES GIREN LA CANTONADA DEL PASSADÍS DE DALT, QUE, AQUESTA HORA,

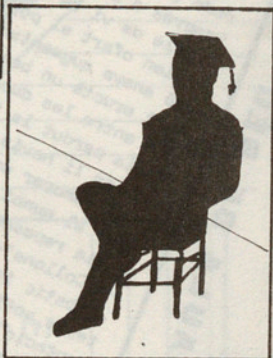

ESTÀ IL·LUMINAT PER LA LLUM QUE SURT DE LES CLASSES QUE TENEN LA PORTA OBERTA. ÉS CURIOS...

...TOTS TENEN LA PORTA OBERTA, PERÒ NO ES VEU A NINGÚ,

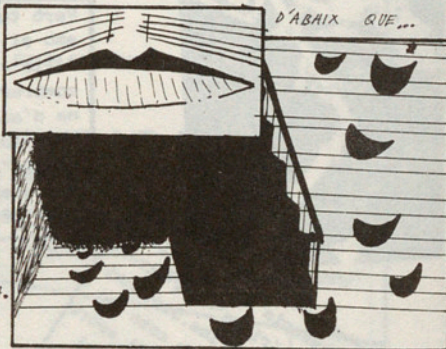
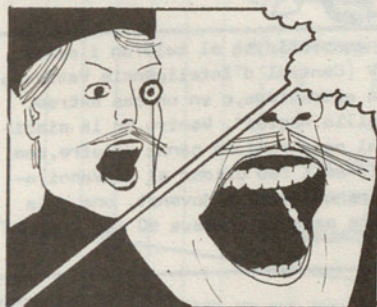
NOMÉS AQUELLA FIGURA AL FONS, SENTADA EN UNA CADIRA,...

SOMNIS D'OR, RECITANT PARAVLES QUE NO SENT NINGÚ. COM SEMPRE LES RIALLES BAIXEN AQUELLES

ESCALES QUE DESEMBOQUEN EN EL PASSADÍS

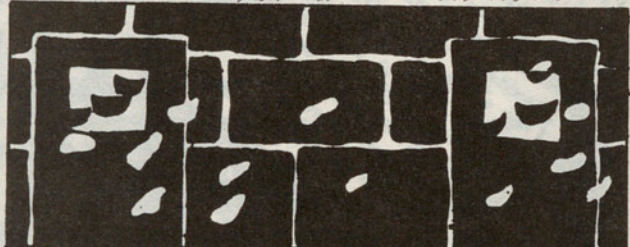
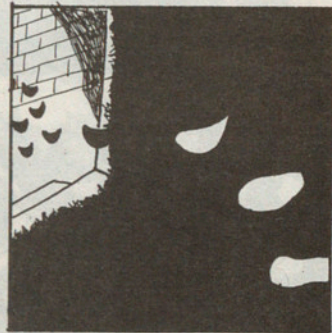
D'ABAIX QUE...

...AQUESTA HORA ÉS FOSC, FA TEMPS QUE LA LLUM NO HI ENTRA.

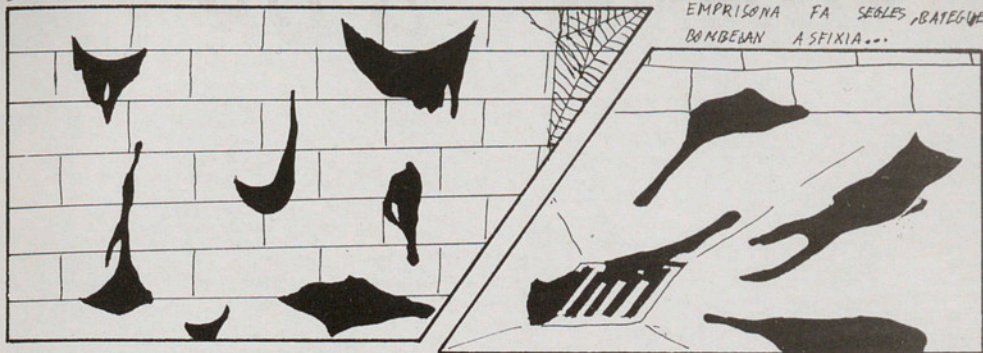
SEMBLA INMERS EN UN MON ESTRANY.

LES PORTES SEMBLA QUE VOLEN OBRIR-SE PERÒ NO PODEN, ÉS IMPOS-SIBLE. EL TEMPS NO VOL SABER RES DE POSSIBLES FUGUES.

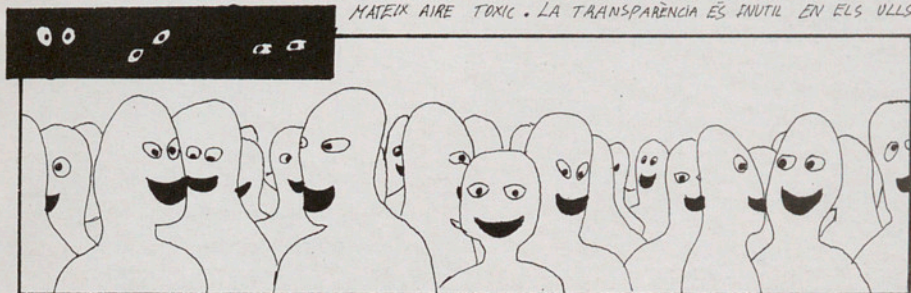

I ALLÀ DINTRE A LES AULES, LES PARETS FEBRADES DE PLORS MUTS

D'ALUMNES QUE EL TEMPS
EMPRISONA FA SEGLES, BATESQUEN
DANDEJAN A SFIXIA...

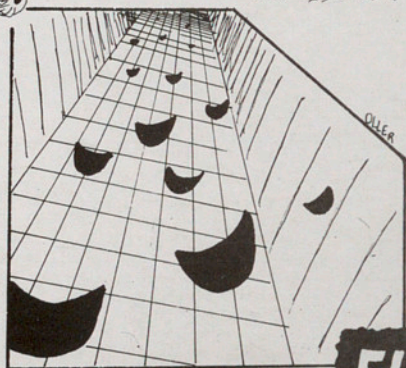
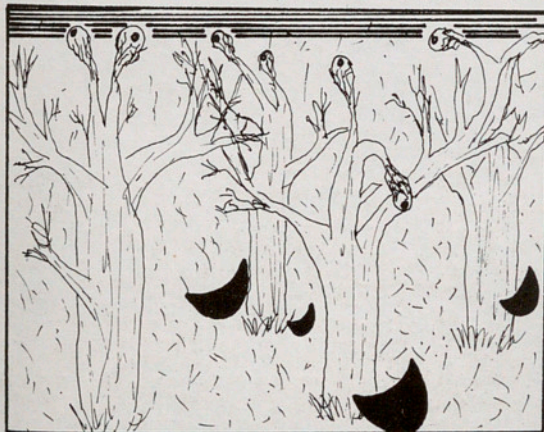
TRISTOS IDIL·LIS EN HORES ACOMPLEXADES PER L'ANGOSTA DE 1800 BOQUES RESPIRANT EL
MATEIX AIRE TOXIC. LA TRANSPARENCIA ES INUTIL EN ELS ULLS DEIS

ALUMNES, JA HAN DEIXAT DE VEURE, JA HAN DEIXAT
DE GEMEGAR... , PERÒ ENCARA HI SÓN.

I LES RIALLES HO SABEN, ELLES VAN CONEIXER LA TRAGEDIA I ARA TORNEN A POSAR
LES ESCALES.

AQUELLES ESCALES DE L'INSTITUT

ELS RITMES SALVATGES, NERVIOSOS, I ALHORA SUPERFICIALMENT MELODIOSOS I ARMONICS, VAN ATRAURE ANYS ENRERA, LA MEVA ATENCIO EN UN DESCONEGUT GRUP QUE GAIREBE FEIA MOLTES LLUNES QUE PUPU-LAVA PER L'ESCENA MUSICAL DE MADRID. ARRINCONAT EN LA PENOMBRA DE L'ANGLE DE L'HABITACIO DESFILAVEN DINTRE EL MEU EXTERIOR MISTERIS INCIVILITZATS INUNDATS DE RITMES INSISTENTS I ENVOLTANTS. TOT COMENÇA A PARTIR DE REPETIDES I IN-TERMINABLES ESCOLTES DE CANÇONS TANT SUGGESTIVES COM "Voces en la jungla" o "Bocas sobre una araña". TOTA UNA CREACIO DE AMBIENTS SONORITZATS AMB PARALLELISMES DE TONALITATS MAGIQUES. POT- SER MASSA BARROQUITZAT? SENSE DUBTE MOSTREN UNA GRAN CAPACITAT DE CREACIO DE TEMES COMPLETS, COMBINATS D'UNA SENCILLESA SENSIBLE I LA VISIO DESBORBADA DE SINISTRES IMATGES PLENES D'ABSTRACTISME. UN REALISME MAGIC. LLETRES CARREGADES DE SIMBOLISME EXPERIMENTAL ILUSTRADES ADQUIRINT MENT PELS CRITS O CANTICS ESQUEIXATS ADQUIRINT EL PLE SENTIT ESTRICTE DE PURESIA SALVATGE.

Deixant de banda la imatge fantasmagorica i apallassada de tot moviment nou, els cinc mem-bres ofereixen una estetica sobria i honrada, com la seva musica.

Tangiblement, es pot considerar un del grup representatiu de l'onada vanguardista o moderna de la visio musical hispanica.

Finalment esmentar l'encant angelic i per-vers de la seccio vocal i teclista.

* NOTA: AL CRANI PRIVILEGIAT DEL SENYOR M.A. ARENAS LI AGRADEN (MAAAASSSSA....)

SOLO ESTAMOS AQUI POR EL DINERO

QUATRE RATLLES...

EL LUBRIC CRONIC, DONA LES GRACIES MOLT AMABLEMENT AL FANZINE DE BARCELONA:

- BANGUARDIA -

PER LES SEGUENTS PARAULES:

"Lubric cronic" es el primer fanzine del que tenemos noticia aquí en Barcelona de la provincia de Girona, concretamente de Banyoles. No tenemos menos que felicitarles del resultado de su primer número y felicitarles asimismo por utilizar el catalán como medio de expresión, que sirva de precedente.

BE AMICS, HEU ARRIBAT JA A LA QUASI DARRERA PAGINA DEL FANZINE. ESPEREM QUE NO EL TIREU ARA A LES ESCOMBRARIES.

I COM SEMPRE US DIREM QUE:

- NECESSITEM COL.LABORACIONS DE TOT TIPUS, COMICS, RELATS, POEMES, CRONICLES, INFORMACIONS...
- ES IMPORTANT QUE EL QUE ENS MANDEU, ELS ORIGINALS, SIGUIN REALITZATS A TAMANY FOLI. PODEU ENVIAR-NOS TAMBE TREBALLS ENCARA NO ACABATS, I AIXO VOLDRA DIR QUE TINDREM D'ACABAR-LOS NOSALTRES.
- ESTEM ESPERANT, COM NO, LES VOSTRES CARTES, LES CRITIQUES O SUGGERENCIES QUE CAL FER-NOS. NO TINGUEU POR DE DEIXAR-NOS MALAMENT I TINGEU LA SEGURITAT DE QUE LA VOSTRA CARTA SORTIRÀ PUBLICADA.
- DIRECCIONS ON CAL DIRIGIR-SE:
C/ Plaça les Rodes. Nº 29. BANYOLES - GIRONA -
tel. 57 11 53 (Miquel)
C/ Mossen Constans. Nº 186- 5- 1ª - BANYOLES - GIRONA -
tel. 57 21 69 (Josep Maria) (Miquel)

Lubrics Cronics: Rusqui, Joan Pairó, Miquel Aurich, Miquel Puig, Miquel Vilanova, Pere Oliver, Josep Tarrés, Josep Masdevall, Josep Mª Puig, Ferran Ros.

Col. laboradors: Tones, Jaume Geli, Narcís Gironell, Jordi Ferrer.

FE DE ERRATA:

EL LUBRIC CRONIC NO ERA CONSCIENT DE QUE EN EL NUMERO 2

I EN LES PAGINES DE "ESCOLTEM LA RADIO", LA PARAULA "PORQUES" PODIA REPRESENTAR UNA AL·LUSIO DESHONEST EN CONTRA UNA DETERMINADA PERSONA. ESPERANT LA BONA TOLERANCIA DE L'AFECTAT, EL LUBRIC CRONIC, PER BOCA DE TOTS ELS REDACTORS, DONA PROVES DE LA SEVA BONA VOLUNTAT.

SUSCRIPCIONS

Desitjo sucriure'm al LUBRIC CRONIC per la quantitat de 500 ptas. (5)

NOM.....

.....

DIRECCIO.....

.....

.....

PAGAMENT PER GIR POSTAL /500/

O AMB UNA CARTA.

RETALLAR O TRANSCRIURE.

NUMEROS ATRASSATS

Desitjo rebre els números atrassats:

Nº 0 ☐ Nº 1 ☐ Nº 2 ☐

Nom.....

.....

DIRECCIO.....

.....

.....

PAGAMENT PER GIR POSTAL (100ptas c/u)

O AMB UNA CARTA.

RETALLAR O TRANSCRIURE.

